

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/62/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117218985
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117218985.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Viery Zolákovej v spore žalobkyne: D. X., Q.. XX.X.XXXX, S. XXXX/XX, XXX XX R., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448 , proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia 2.091,29 eur a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 25Csp/183/2017-75 z 18. júna 2018 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výroku, ktorým bola žaloba v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietnutá a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyne, určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX z 3.1.2013 v čl. VIII., bod 8.1 a v čl. VIII., bod 8.4. sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami a z tohto dôvodu sú aj neplatnými. Vychádzal zo skutkového zistenia, že dňa 3.1.2013 bola medzi žalobkyňou a žalovaným uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobkyni schválený revolvingový úver vo výške 1 500 eur s počtom splátok 42. Žalovaný si započítal poplatok 215,75 eur za Dohodu o poskytnutí služby. Výška splátky mala byť 80,37 eur. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť, bola 3 375,54 eur. V zmluve bola uvedená RPMN 70,01 % a ročná úroková sadzba 70,01 %. Priemerná RPMN bola 46,35 %. Poskytnutá čiastka revolvingu bola 790,84 eur. Celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť, bola 1 928,88 eur. V zmluve bola taktiež uvedená predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 % a ročná úroková sadzba revolving 76,21 %. V bode 6 zmluvy sú údaje o schválenom úvere, a to úver vo výške 1 500 eur, počet splátok 42, výška splátky 80,37 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, vo výške 3 375,54 eur, RPMN 67,20 % a ročná úroková sadzba 70,01 %. V bode 6 zmluvy bola ďalej uvedená poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eur, celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť, vo výške 1 928,88 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,69 % a ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Následne súd prvej inštancie citoval bod 8.1. zmluvy. Mal preukázať, že žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 2.511,43 eur, pričom posledná splátka bola uhradená dňa 20.11.2014. Poukázal na to, že žalobkyňa predložila prehlásenie Združenia na ochranu občana a spotrebiteľa HOOS zo dňa 3.5.2017, v ktorom sa uvádza, že združenie telefonicky kontaktovala žalobkyňa v apríli 2017, pri ktorom rozhovore mala byť poučená o náležitostiach zmluvy a o jej nedostatkoch, v dôsledku čoho získala žalobkyňa vedomosť o bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného.

2. Súd prvej inštancie citoval ustanovenia § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení

niektorých zákonov, § 451, § 456, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1 až 5 Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 298 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. V nadväznosti na citovanú právnu kvalifikáciu dospel k záveru, že podmienky uvedené v zmluve pod bodom 8 v odseku 8.1 a 8.4 sú neprijateľné.

4. Vo vzťahu k nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia sa súd prvej inštancie vysporiadal predovšetkým s námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Poukazom na ustanovenie § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že pre uplatnenie tohto práva uplynula žalobkyni subjektívna premlčacia doba. Okrem iného uviedol: „Aj keď subjektívna premlčacia lehota podľa zákona plynie od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení povinného subjektu a jeho výške, túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy žalobca získal vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť bezdôvodné obohatenie. Vôbec teda nie sú relevantné jeho právne znalosti (platí zásada neznalosť zákona neospravedlňuje), teda nie je podstatné, či vedel o príslušnej právnej úprave alebo judikatúre súdov, a teda či bol subjektívne schopný posúdiť uvedené skutkové okolnosti. Tento právny názor vyplýva priamo z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/67/2011: to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Podobné názory prezentujú rozsudky Najvyššieho súdu ČR 33Odo/528/2006 zo dňa 29.03.2007, 28Cdo/685/2011 zo dňa 28.03.2012, 28Cdo/3977/2007 zo dňa 18.03.2008 a 26Cdo/785/2011 zo dňa 24.04.2012.“ Poukazom na vyslovený právny názor súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa sa o skutkových okolnostiach, z ktorých jej nárok na bezdôvodné obohatenie vyplynul, dozvedela najneskôr zaplatením poslednej splátky, teda dňa 19.5.2014. Od tejto doby jej začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 19.5.2016, pričom žaloba bola podaná dňa 2.8.2017. Za irelevantné považoval to, kedy si žalobkyňa začala zisťovať bližšie informácie ohľadom spotrebiteľského práva a kedy danú skutkovú situáciu mala právne posúdenú. V prípade prisvedčenia žalobkyni by totižto žalovaný nemal žiadnu obranu a začiatok plynutia premlčacej lehoty by závisel iba od tvrdenia žalobkyne. Za irelevantné tak považoval aj potvrdenie občianskeho združenia, ktoré žalobkyňa v konaní predložila. Na podporu svojho záveru poukázal súd prvej inštancie aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 17Co/372/2015-170 z 27.4.2016 a rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6Co/295/2017. Vzhľadom na úspešne vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného súd nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol.

5. O trovách strán sporu rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP, vzhľadom na čiastočnú úspešnosť každej sporovej strany.

6. V zákonom stanovenej lehote podala proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie žalobkyňa. Odvolaním bol napadnutý iba zamietavý výrok a súvisiaci výrok o trovách konania, preto rozsudok v časti o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok nadobudol právoplatnosť. Namietala nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela najneskôr zaplatením poslednej splátky. Chýba však akékoľvek vysvetlenie, že či až zaplatením poslednej splátky sa žalobkyňa dozvedela o tom, že žalovaného bezdôvodne obohacuje aj všetkými predchádzajúcimi splátkami zaplatenými nad istinu, na ktorú mal nárok alebo o predchádzajúcich splátkach neplatí, že sa dozvedela o súdom tvrdených skutkových okolnostiach ich zaplatením. Bez akéhokoľvek logického vysvetlenia by bola skutočnosť, že aj zaplatením každej predošlej splátky nad istinu sa žalobkyňa z hľadiska začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby dozvedela, že žalovaného bezdôvodne obohacuje, ale napriek tomu žalovaného obohacovala každou ďalšou splátkou až do sumy, o ktorú sa obohatiť chcel. Takáto konštrukcia však je priečiaca sa zdravému rozumu, preto posudzovanie začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vyjadrená prvoinštančným súdom nemá oporu v ustanovení § 107 v spojení s § 100 Občianskeho zákonníka. Za nepravdivé označila tvrdenie súdu prvej inštancie, že si nechala vec právne posúdiť a že začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby by sa malo viazať na takýto moment. Zdôraznila, že nikdy netvrdila, že niekoho požiadala o právne posúdenie veci. Od združenia sa iba dozvedela, že bola poškodená, skontaktovala sa s advokátom a tento vec po právnej stránke riešil. Žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie úplne neguje rozlíšenie medzi subjektívnou premlčacou lehotou a objektívnou premlčacou lehotou. Zákonodarca rozlišuje v zmysle ustanovenia § 101 v nadväznosti na § 107 Občianskeho zákonníka, kedy sa mohlo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vykonať po prvýkrát z hľadiska začatia plynutia objektívnej premlčacej lehoty a z hľadiska

začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Vytkla súdu prvej inštancie, že tento sa ju snaží presvedčiť, že spolu so stá tisícami ďalších zadlžených spotrebiteľov systematicky, pravidelne a celé roky bezdôvodne obohacuje dodávateľom prostredníctvom úžerných úrokov plnení z neprijateľných zmluvných podmienok, neplatných zmlúv alebo zmlúv neobsahujúcich zákonom požadované náležitosti, aj keď majú vedomosť, že tieto plnenia dodávateľom nepatria a každú takúto nedôvodnú platbu platia s vedomím, že dodávateľovi nepatrí, ale napriek tomu spotrebiteľia chcú, aby dodávateľ získal na úkor spotrebiteľov peniaze bez právneho dôvodu.

7. Žalobkyňa vyslovila názor, že subjektívna premlčacia lehota môže začať plynúť kedykoľvek počas plynutia objektívnej premlčacej doby, čo znamená, že k subjektívnej vedomosti oprávneného subjektu naplnením predpokladov vedomosti o bezdôvodnom obohatení a osobe, ktorá sa bezdôvodne obohatila môže dôjsť kedykoľvek v rámci plynutia objektívnej premlčacej lehoty. Ak oprávnený nadobudne subjektívnu vedomosť o bezdôvodnom obohatení a o tom, kto zaň zodpovedá až po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty, námietka premlčania zo strany povinnej osoby už nedokáže úspešne čeliť. Začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je teda viazané na preukázateľnú vedomosť oprávneného o dvoch skutočnostiach, teda vedomosť o tom, že bezdôvodné obohatenie vzniklo a vedomosť o osobe, ktorá sa na úkor oprávneného obohatila. Žalobkyňa zdôraznila, že nevedela, že platby ktoré od nej žalovaný prijal nad výšku istiny ich prijal protizákonne. Žila teda v omyle, že žalovaný tieto platby prijíma v súlade so zákonom, pričom tento omyl spôsobil žalovaný porušením spotrebiteľského práva, hoci verila, že pri poskytovaní úveru postupuje žalovaný s náležitou starostlivosťou a podľa zákona. Vo vzťahu k preukázaniu správnosti svojej argumentácie poukázala žalobkyňa na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Českej republiky ako aj prvoinštančných a odvolacích súdov. Navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

8. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný elektronickým podaním z 19.6.2019. Odkazom na ustanovenie § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že predmetnú vec je potrebné posúdiť z hľadiska uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, ktorá v tomto prípade začala plynúť odo dňa, keď sa žalobkyňa dozvedela, že plnila bez právneho dôvodu. Zdôraznil, že žalobkyňa má k dispozícií skutkové okolnosti, na podklade ktorých odvodzuje svoje údajné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Táto už v čase prvého plnenia nad poskytnutú výšku úveru mala k dispozícií všetky skutočnosti, na základe ktorých sa mohla domáhať vydania bezdôvodného obohatenia.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 CSP preskúmal rozsudok v napadnutých častiach ako aj konanie im predchádzajúce v súlade s ustanovením § 378 a nasledujúcich CSP a zistil, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

10. V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa opiera svoj nárok v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia o okolnosť, že úver, ktorý jej žalovaný poskytol je potrebné považovať za úver bezúročný a bez poplatkov v dôsledku absencie zákonných náležitostí predmetnej zmluvy uvedených v ustanovení § 9 ods. 2 písm. c/, f/, k/ zákona č. 129/2010 Z. z. (ďalej len „ZoSÚ“). Otázkou podstatných náležitostí zmluvy sa súd prvej inštancie bližšie nezaoberal, pričom uzavrel, že nároky uplatňované žalobkyňou v predmetnom spore sú premlčané z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie týchto nárokov.

11. Problematika premlčania spotrebiteľských vzťahov je však zložitejšia než ju predostrel súd prvej inštancie, ktorý založil svoje úvahy o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia v prospech žalobkyne na rozhodnutiach Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 33Odo/528/2006, 28Cdo/685/2011, 28Cdo/3977/2007, 26Cdo/785/2011 a tiež na rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Cdo/67/2011.

12. Ide o judikatúru staršieho dáta, ktorá je inšpirovaná pôvodným rozhodnutím Najvyššieho súdu SSR zo 17.2.1978 sp. zn. 2CZ/35/77, ktoré bolo publikované v Zborníku stanovísk a správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vo zväzku IV., strana 649. Táto judikatúra vychádza z toho, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávnene získaného majetkového prospechu - bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový

prospech - bezdôvodné obohatenie. Nie je rozhodujúce, že sa oprávnený o tom môže dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti.

13. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie ďalej vyplýva, že v nadväznosti na inú judikatúru odvolacích súdov (17Co/372/2015 Krajského súdu v Trenčíne, 6Co/295/2017 Krajského súdu v Košiciach) dospel k záveru, že žalobkyňa sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia žalovaného dozvedela v čase vykonania poslednej splátky úveru, teda dňa 19.5.2014, teda v závislosti od tejto doby začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 19.5.2016. Žaloba podaná dňa 2.8.2017 tak bola podaná po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty.

14. S touto argumentáciou nemožno však súhlasiť, pretože podstatnými skutkovými okolnosťami, ktoré majú význam pre záver o tom, že predmetný úver poskytnutý žalobkyni je bezúročný a bez poplatkov, a že na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie sú skutočnosti, ktoré sa týkajú absencie podstatných náležitostí zmluvy o predmetnom úvere.

15. Treba tiež zdôrazniť, že judikatúra Najvyššieho súdu ČR a Najvyššieho súdu SR, o ktorú sa opiera súd prvej inštancie sa v žiadnom z týchto rozhodnutí netýka spotrebiteľského vzťahu založeného zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru tak, ako je tomu v prejednávanej veci, a preto je veľmi obtiažne aplikovať túto judikatúru v rovine ustálenia, ktoré skutkové okolnosti (a ich skutočná a nie len predpokladaná vedomosť na strane oprávnenej osoby) sú tými skutkovými okolnosťami, od ktorých možno odvíjať začiatok plynutia premlčacej doby. Ako bolo vyššie naznačené, v prejednávanej veci totiž ide skôr o absenciu konkrétnych skutkových okolností, ktoré v zmluve mali byť zakotvené

16. Možno pripomenúť, že aj z judikatúry, o ktorú sa oprel súd prvej inštancie vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného, pričom k tomu dochádza vtedy, keď oprávnený zistí také skutkové okolnosti, ktoré mu umožňujú uplatniť jeho právo žalobou na súde.

17. Vo veci 33Odo/528/2006 Najvyšší súd Českej republiky taktiež zdôraznil subjektívnu stránku vedomosti o rozhodujúcich skutkových okolnostiach významných pre ustálenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby a podporil stanovisko odvolacieho súdu, ktorý uzavrel, že až na základe ďalších podkladov (geometrického plánu z 20.5.2002) sa žalobkyňa dozvedela o tom, že v rozsahu žalovanej sumy sa žalovaní na jej úkor obohatili. Išlo o náhradu za umiestnenie plynovodu na pozemku žalobkyne, pričom až do doby zoznámenia sa s geometrickým plánom, žalobkyňa ako odborne nespôsobilá osoba nebola schopná skutočnú dĺžku plynového potrubia na pozemku žalovaných určiť. Ako bolo naznačené nepochybne ide o moment skutočnej subjektívnej vedomosti o rozhodujúcich okolnostiach, ktoré môžu zakladať právo na uplatnenie nárokov z bezdôvodného obohatenia.

18. Treba však obrátiť pozornosť na novšiu judikatúru, ktorou je nepochybne rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, ktorý v náleze II ÚS/2460/17 z 19.3.2018 zdôraznil subjektívny moment vedomostí oprávnenej osoby o rozhodných skutkových okolnostiach týkajúcich sa bezdôvodného obohatenia, pričom ustálil, že až momentom ukončenia súdneho konania týkajúceho sa spornej výpovede zo zmluvy, získala sťažovateľka (žalobkyňa v konaní pred všeobecným súdom) skutočnú vedomosť subjektívneho charakteru o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, a to aj za situácie, že samotná sťažovateľka túto zmluvu vypovedala. Spornosť tejto výpovede zo zmluvy o poskytovaní elektronických služieb a okolnosť, že táto spornosť bola riešená v inom konaní na všeobecnom súde, bola pre Ústavný súd Českej republiky dostatočným dôvodom pre „posunutie“ začiatku plynutia premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia až do momentu skončenia tohto súdneho konania pred všeobecným súdom. Ústavný súd teda neakceptoval závery všeobecných súdov o tom, že o rozhodujúcich skutkových okolnostiach mala sťažovateľka (žalobkyňa) vedomosť už pred týmto súdnym konaním o neplatnosť výpovede zo zmluvy o poskytovaní elektronických služieb, pretože sama túto zmluvu vypovedala. Spornosť tejto okolnosti vnímal aj Ústavný súd Českej republiky v kontexte bezpečnej subjektívnej vedomosti sťažovateľky (žalobkyne) o všetkých rozhodujúcich okolnostiach právne významných pre bezdôvodné obohatenie.

19. Aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky sa prikláňa ku skutočnej (teda nie len predpokladanej) vedomosti oprávnenej osoby vo všetkých skutkových okolnostiach odôvodňujúcich

záver, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na jej úkor a kto toto bezdôvodné obohatenie (majetkový prospech) získal. Vo veci III.ÚS/413/2013 Ústavného súdu Slovenskej republiky slovenský ústavný súd podporil právny názor odvolacieho súdu, ktorý založil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia od momentu, kedy žalobkyňa (oprávnená osoba) podala trestné oznámenie, resp. podanie na Okresnom súde Prešov a v tomto momente sa hodnoverne dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia na jej úkor. Ústavný súd naopak nepodporil názor, podľa ktorého treba zisťovať možnosť, kedy sa oprávnený mohol dozvedieť o rozhodujúcich skutkových okolnostiach, pretože takýto názor nie je v súlade s ustálenou judikatúrou súdov, ktorá jednoznačne konštatuje, že pre začiatok behu subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech a o tom, kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky zo 17.12.1978 sp. zn. 2Cz/35/77).

20. Najpodstatnejším rozhodnutím je však uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 430/2018 z 5.12.2018, v ktorom ústavný súd nepochybne podporil úvahy odvolacieho súdu o tom, že žalobkyňa (vo veci 22Co/53/2017 Krajského súdu v Prešove, ktorého rozhodnutie bolo predmetom ústavnej sťažnosti vo vyššie uvedenom konaní Ústavného súdu Slovenskej republiky) sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela od Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, ktoré túto skutočnosť písomne potvrdilo dňa 8.8.2016.

21. V zmysle vyššie uvedeného odvolací súd v tejto inej veci (22Co/53/2017 Krajského súdu v Prešove) uvažoval so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia od momentu konzultácie a poučenia daného žalobkyni v danej veci združením na ochranu spotrebiteľa, a takéto úvahy odvolacieho súdu považoval za ústavne konformné aj ústavný súd, keďže sťažnosť podaná žalovanou v tejto veci odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

22. Z dokazovania vykonaného na súde prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa o rozhodujúcich skutkových okolnostiach týkajúcich sa bezdôvodného obohatenia získaného na jej úkor dozvedela až po porade so Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v apríli 2017. Prostredníctvom tohto združenia jej boli vysvetlené rozhodujúce skutkové okolnosti z ktorých možno vyvodit' jej vedomosť o tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavrela so žalovaným trpela takými vadami, ktoré odôvodňujú záver o bezúročnosti a bezpoplatnosti úveru, teda aj záver o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného získaného na úkor žalobkyne.

23. S poukazom na uvedené odvolací súd v súlade s ustanovením § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie v súlade s ustanovením § 391 ods.1 CSP.

24. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude zistiť, či skutočne sú naplnené dôvody bezúročnosti a bezpoplatnosti predmetného úveru, tak ako ich špecifikovala žalobkyňa, t.j. či predmetná úverová zmluva má vady týkajúce sa absencie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účel jeho splatenia. Pokiaľ bude zistené, že na základe naplnenia týchto skutkových podstát, prípadne niektorej z nich je potrebné predmetný úver kvalifikovať ako úver bezúročný a bez poplatkov, bude úlohou súdu prvej inštancie vychádzať z názoru, ktorý je z hľadiska behu subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty konzistentný s nálezom Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. II.ÚS/2460/17 z 19.3.2018.

25. V kontexte tohto nálezu Ústavného súdu Českej republiky (i nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky I ÚS/430/2018) treba určiť začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby (dvojročnej) na vydanie bezdôvodného obohatenia od momentu získania reálnych vedomostí žalobkyne o všetkých skutkových okolnostiach, ktoré sú predpokladom pre záver o vzniku bezdôvodného obohatenia na jej úkor, čo v prejednávanej veci smeruje ku konzultácii žalobkyne v Združení na ochranu spotrebiteľa HOOS, tak ako je to v konaní v zmysle vyššie uvedeného zistené. Ak budú naplnené tieto úvahy o bezúročnosti a bezodplatnosti úveru, bude potrebné ustáliť moment, ku ktorému došlo k zaplateniu sumy, ktorá zodpovedá istine, na ktorú má žalovaný nárok. Od tohto momentu poukazovala žalobkyňa na účet

žalovaného sumy, na ktoré žalovaný nemal nárok práve v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatnosti tohto úveru. Každé z týchto plnení je potom podriaditeľné pod plynutie objektívnej premlčacej lehoty (pričom ide o čiastkové plnenia vyplývajúce z jednotlivých splátok a zakladajúce zároveň vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného; § 103 Občianskeho zákonníka). Vo vzťahu k týmto plneniam v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky musí potom žalobkyňa preukázať úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie na jej úkor. V tejto súvislosti musí súd prvej inštancie dať žalobkyni priestor, aby vysvetlila svoje úvahy o bezdôvodnom obohatení z hľadiska toho, že bolo získané úmyselne a dať jej priestor aj na návrh na dokazovanie v tomto smere. Netreba však opomíňať, že ide o vec týkajúcu sa účasti slabšej strany v konaní (spor s ochranou slabšej strany v zmysle § 290 a nasl. CSP), pričom vo veciach takejto povahy nie je súd viazaný návrhmi strán na dokazovanie a môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz (§ 295 CSP). V tejto súvislosti prichádza do úvahy (podľa rozhodnutia súdu prvej inštancie) vypočutie zodpovedného zamestnanca (tzv. dílera) žalovaného o okolnostiach, za akých došlo k uzavretiu predmetnej úverovej zmluvy a o možnostiach žalobkyne ovplyvniť jej obsah. V tomto smere súd prvej inštancie nevykonal žiadne dôkazy, a preto (v zmysle vyššie uvedeného) je jeho rozhodnutie založené aj na nesprávnom právnom posúdení vychádzajúcom z nedostatočne zisteného skutkového stavu v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) CSP.

26. V novom rozhodnutí o veci samej rozhodne súd prvej inštancie aj opakovane o trovách celého doterajšieho konania v súlade s ustanovením § 396 ods. 3 CSP.

27. Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).